

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/262/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7712215294
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 11. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrej Šalata
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2014:7712215294.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Andreja Šalatu a sudcov JUDr. Slávky Zborovjanovej a JUDr. Jána Slobodníka vo veci žalobkyne POHOTOVOSTĚ, s.r.o., Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, zastúpenej Fridrich Paľko, s.r.o., Bratislava, Grösslingova 4, IČO: 36 864 421, proti žalovanej Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Bratislava, Župné nám. 13, IČO: 00 166 073, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku 5C/132/2012-36 zo 17.12.2013 Okresného súdu Michalovce

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Žalobkyňa nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania a žalovanej sa ich náhrada nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

I. Súd prvého stupňa (ďalej len súd) návrh žalobkyne na náhradu škody a nemajetkovej ujmy vedenej pod sp. zn. 5C/132/2012, ktorej obsahom sú návrhy vo veciach spojených na spoločné konanie 5C/133/2012, 5C/135/2012, 5C/136/2012, 5C/137/2012, 5C/139/2012, 5C/140/2012, 5C/145/2012, 5C/146/2012, 5C/147/2012, 5C/149/2012, 5C/151/2012, 5C/154/2012, 5C/155/2012, 5C/156/2012, 5C/161/201, 5C/165/2012, 5C/166/2012, 5C/168/2012, 5C/172/2012, 5C/181/2012, 5C/182/2012, 5C/183/2012, 5C/10/2012, 5C/192/2012, 5C/194/2012, 5C/195/2012, 5C/197/2012, 5C/202/2012, 5C/206/2012, 5C/207/2012, 5C/211/2012, 5C/212/2012, 5C/213/2012, 5C/215/2012, 5C/216/2012, 5C/218/2012, 5C/222/2012, 5C/224/2012, 5C/225/2012, 5C/228/2012, 5C/230/2012, 5C/231/2012 a 5C/235/2012 zamietol a II. žalovanej náhradu trov konania nepriznal.

V odôvodnení rozsudku uviedol, že žalobkyňa sa návrhmi doručenými mu 27.9.2012 evidovanými pod sp. zn. 5C/131/2012, 5C/132/2012, 5C/133/2012, 5C/134/2012, 5C/135/2012, 5C/136/2012, 5C/137/2012, 5C/138/2012, 5C/139/2012, 5C/140/2012, 5C/142/2012, 5C/143/2012, 5C/145/2012, 5C/146/2012, 5C/147/2012, 5C/149/2012, 5C/151/2012, 5C/152/2012, 5C/153/2012, 5C/154/2012, 5C/155/2012, 5C/156/2012, 5C/158/2012, 5C/161/2012, 5C/162/2012, 5C/162/2012, 5C/163/2012, 5C/164/2012, 5C/165/2012, 5C/166/2012, 5C/167/2012, 5C/168/2012, 5C/170/2012, 5C/171/2012, 5C/172/2012, 5C/177/2012, 5C/181/2012, 5C/182/2012, 5C/183/2012, 5C/184/2012, 5C/185/2012, 5C/186/2012, 5C/188/2012, 5C/190/2012, 5C/191/2012, 5C/192/2012, 5C/194/2012, 5C/195/2012, 5C/197/2012, 5C/198/2012, 5C/200/2012, 5C/201/2012, 5C/202/2012, 5C/206/2012, 5C/207/2012, 5C/210/2012, 5C/211/2012, 5C/212/2012, 5C/213/2012, 5C/215/2012, 5C/216/2012, 5C/218/2012, 5C/220/2012, 5C/222/2012, 5C/223/2012, 5C/224/2012, 5C/225/2012, 5C/226/2012, 5C/227/2012, 5C/228/2012, 5C/230/2012, 5C/231/2012, 5C/232/2012, 5C/233/2012, 5C/234/2012, 5C/235/2012, 5C/236/2012, 5C/237/2012, 5C/239/2012 a 5C/240/2012 domáhala náhrady škody a nemajetkovej ujmy, že konania boli spojené na spoločné konanie pod sp. zn. 5C/131/2012 a, že uznesením 5C/131/2012-277 zo 17.12.2013 boli veci 5C/132/2012, 5C/133/2012, 5C/135/2012, 5C/136/2012, 5C/137/2012, 5C/139/2012, 5C/140/2012, 5C/145/2012, 5C/146/2012, 5C/147/2012, 5C/149/2012, 5C/151/2012, 5C/154/2012, 5C/155/2012, 5C/156/2012, 5C/161/2012, 5C/165/2012, 5C/166/2012,

5C/168/2012, 5C/172/2012, 5C/181/2012, 5C/182/2012, 5C/183/2012, 5C/190/2012, 5C/192/2012, 5C/194/2012, 5C/195/2012, 5C/197/2012, 5C/202/2012, 5C/206/2012, 5C/207/2012, 5C/211/2012, 5C/212/2012, 5C/213/2012, 5C/215/2012, 5C/216/2012, 5C/218/2012, 5C/222/2012, 5C 224/2012, 5C/225/2012, 5C/228/2012, 5C/230/2012, 5C/231/2012 a 5C/235/2012 vylúčené a boli rozhodnuté v tomto konaní. Ďalej uviedol na akom základe sa žalobkyňa domáhala náhrady škody v týchto veciach, a čo v uvedených veciach tvrdila. Poznamenal, že veci 5C/131/2012, 5C/134/2012, 5C/138/2012, 5C/142/2012, 5C/143/2012, 5C/152/2012, 5C/153/2012, 5C/158/2012, 5C/162/2012, 5C/163/2012, 5C/164/2012, 5C/167/2012, 5C/170/2012, 5C/171/2012, 5C/177/2012, 5C/184/2012, 5C/185/2012, 5C/186/2012, 5C/188/2012, 5C/191/2012, 5C/198/2012, 5C/200/2012, 5C/201/2012, 5C/210/2012, 5C/220/2012, 5C/223/2012, 5C/226/2012, 5C/227/2012, 5C/232/2012, 5C/233/2012, 5C/234/2012, 5C/236/2012, 5C/237/2012, 5C/239/2012 a 5C/240/2013 boli vylúčené na samostatné konanie a o týchto bude ešte konať a rozhodovať. Uviedol tiež, čím žalovaná odôvodnila svoje stanovisko, v ktorom s návrhmi nesúhlasila a žiadala ich zamietnuť, resp. čo v nich tvrdila a na čo poukazovala a, čo zistil zo spisov 5C/132/2012, 5C/133/2012, 5C/135/2012, 5C/136/2012, 5C/137/2012, 5C/139/2012, 5C/140/2012, 5C/145/2012, 5C/146/2012, 5C/147/2012, 5C/149/2012, 5C/151/2012, 5C/154/2012, 5C/155/2012, 5C/156/2012, 5C/161/2012, 5C/165/2012, 5C/166/2012, 5C/168/2012, 5C/172/2012, 5C/181/2012, 5C/182/2012, 5C/183/2012, 5C/190/2012, 5C/192/2012, 5C/194/2012, 5C/195/2012, 5C/197/2012, 5C/202/2012, 5C/206/2012, 5C/207/2012, 5C/211/2012, 5C/212/2012, 5C/213/2012, 5C/215/2012, 5C/216/2012, 5C/218/2012, 5C/222/2012, 5C 224/2012, 5C 225/2012, 5C 228/2012, 5C/230/2012, 5C/231/2012 a 5C/235/2012 (zo žalôb z 27.9.2012 v nich sa nachádzajúcich) a k nim pripojených spisov 10Er/4/2009, 21Er/486/2010, 18Er/12/2011, 21Er/249/2010, 2Er/419/2011, 20Er/426/2012, 14Er/438/2012, 10Er/467/2011, 22Er/420/2011, 11Er/596/2008, 16Er/424/2012, 20Er/464/2011, 16Er/372/2012, 12Er/210/2012, 12Er/672/2008, 7Er/4/2009, 22Er/549/2010, 12Er/7/2009, 12Er/671/2008, 14Er/420/2012, 10Er/126/2011, 17Er/3/2009, 11Er/372/2012, 8Er/366/2012, 2Er/434/2011, 16Er/419/2012, 8Er/435/2012, 17Er/481/2011, 7Er/548/2010, 12Er/211/2012, 11Er/302/2011, 14Er/423/2012, 2Er/372/2012, 17Er/418/2012, 17Er/426/2012, 17Er/419/2012, 17Er/48/2011, 17Er/477/2011, 12Er/465/2009, 7Er/570/2010, 17Er/180/2012, 16Er/463/2011, 17Er/465/2011 a 11Er/366/2012 [konkrétne uviedol, kedy bola súdu doručená žiadosť o udelenie poverenia, meno a priezvisko povinného, resp. povinnej a kedy (po koľkých dňoch) bolo poverenie vydané alebo žiadosť o vydanie poverenia bola zamietnutá, teda či v zákonnej 15 dňovej lehote alebo po jej uplynutí]. Vychádzajúc z § 3, § 5 ods.1,2, § 6 ods.1, § 9, § 15 a § 19 zák.č.514/03 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (v znení účinnom do 31.12.2012; ďalej len zák.), ktorých znenie citoval, po posúdení zákonných predpokladov na uplatnenie nároku na náhradu škody podľa zák. dospel k záveru, že návrh žalobkyne nie je dôvodný. V prvom rade nepreukázala ani v jednej veci splnenie hmotnoprávnej podmienky uplatnenia nároku na náhradu škody podľa zák. pred súdom, a to predbežné prerokovanie nároku príslušným orgánom. V žalobe uviedla, že v súlade s § 15 ods.1 zák. písomnou žiadosťou požiadala o predbežné prerokovanie svojho nároku. Do spisu nepredložila žiaden dôkaz o tom, že takýto nárok si u žalovanej uplatnila a kedy a dokazovanie odkázala na spis Ministerstva spravodlivosti SR. Žalovaná nepoprela, že jej žalobkyňou bol návrh adresovaný, avšak vykazoval množstvo nedostatkov spočívajúcich v jeho všeobecnosti a neurčitosti, neuvedení relevantných informácií týkajúcich sa výšky náhrady škody, neuvedení súdnych konaní, ktorých sa nároky mali týkať a p. Zdôraznil, že nevidí akceptovateľný dôvod, prečo by doručenie žiadosti o predbežné prerokovanie návrhu mal dokazovať on alebo žalovaná. Nejde o listinný dôkaz ku ktorému nemá žalobkyňa prístup alebo ktorý by jej nemohol byť sprístupnený. Ak si žalobkyňa neopnechala kópiu návrhu, sama sa dostala do dôkaznej núdze pre účely občianskoprávneho konania. Z tohto dôvodu nemôže prenášať dôkaznú povinnosť naňho alebo na druhého účastníka konania. Ďalej vo všetkých konaniach zistil, že skutkové tvrdenia žalobkyne o nevydaní poverenia alebo rozhodnutia o žiadosti o udelenie poverenia v zákonom stanovenej lehote, čo malo byť dôvodom nároku na náhradu škody podľa § 9 ods.1 zák. sa nezakladajú na pravde. Vo všetkých cit. veciach sa žalobkyňa domáhala nároku na náhradu škody z titulu nezákonného rozhodnutia, ktorými sú uznesenia súdu o zamietnutí žiadostí o udelenie poverenia. Pri tomto nároku je potrebné splnenie niekoľkých kumulatívnych podmienok 1/ predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody na príslušnom orgáne, 2/ vydanie nezákonného rozhodnutia a vznik škody, 3/ príčinná súvislosť medzi vydaním nezákonného rozhodnutia a vznikom škody, 4/ zrušenie alebo zmena nezákonného rozhodnutia príslušným orgánom a 5/ podanie opravného prostriedku proti rozhodnutiu, ktorého sa mala nezákonnosť týkať. Tieto podmienky musia byť splnené kumulatívne, ak chýba čo i len jedna podmienka, nie je možné nárok na náhradu škody priznať. Ako je uvedené žalobkyňa nepreukázala, že nárok predbežne prerokovala so žalovanou. Ďalšou podmienkou pri uplatnení nároku na náhradu

škody z nezákonného rozhodnutia je preukázanie zrušenia nezákonných rozhodnutí. Z exekučných spisov, ktoré sú pripojené ku konaniu nevyplýva, žeby uznesenia, ktorými bola žiadosť o udelenie poverenia zamietnutá boli zrušené. Žalobkyňa mu o tom žiadne dôkazy nepredložila, dokonca to v žalobe ani netvrdila. Žalobkyňa nezákonnosť rozhodnutia odôvodňuje nesprávnosťou rozhodnutia o zamietnutí žiadosti, ktorej nesprávnosť vyčerpávajúco odôvodňuje. Poukázal na to, že predmetom tohto konania nie je rozhodovanie o vecnej správnosti zamietajúcich uznesení v exekučnom konaní a nevyhodnocuje ani správnosť právnej argumentácie žalobkyne voči zamietajúcim uzneseniam. V tomto konaní posudzuje nárok žalobkyne na náhradu škody podľa zák. a iba v intenciách tohto zák. o jej nároku rozhoduje. Rozhodnutia ktorých nezákonnosť žalobkyňa namieta a ktoré sú základom nároku na náhradu škody doposiaľ neboli príslušným orgánom štátu zrušené, ani nebola príslušným orgánom konštatovaná ich nezákonnosť. Z uvedeného dôvodu je žaloba žalobkyne nedôvodná a v rozpore so zák. Tiež zdôraznil, že v prípade uznesení o zamietnutí žiadostí o udelenie poverenia nemôže ísť o nesprávny úradný postup, pretože výsledkom postupu súdu bolo vydanie rozhodnutia. Nesprávnosť postupu, ktorý vydaniu rozhodnutia predchádzal žalobkyňa odôvodňovala prietahmi v konaní, tieto však ani v jednom z prejednávaných vecí neboli preukázané. Nárok žalobkyne na náhradu škody nebol uplatnený v súlade s podmienkami na uplatnenie tohto nároku podľa zák., preto nie je daný samotný základ nároku žalobkyne. Z uvedeného dôvodu sa nezaoberal ani správnosťou vyčíslenia náhrady škody, či nemajetkovej ujmy, ktorú žalobkyňa v jednotlivých konaniach požadovala. O trovách konania rozhodol tak, že ich náhradu nepriznal žiadnemu z účastníkov, lebo úspešná žalovaná (§ 142 ods.1 O. s. p.) náhradu trov konania nežiadala a neúspešnej žalobkyňi náhrada trov konania nepatrí.

Žalobkyňa proti rozhodnutiu podala v celosti v zákonnej lehote toto odvolanie z dôvodu, že: a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods.1 O. s. p. - účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom [§ 205 ods.2 písm. a) O. s. p. v spojení s § 221 ods.1 písm. f) O. s. p.); b) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods.1 O. s. p. - rozhodoval vylúčený sudca [§ 205 ods.2 písm. a) O. s. p. v spojení s § 221 ods.1 písm. g) O. s. p.]; c) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods.1 O. s. p. - súd nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ust. právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav [§ 205 ods.2 písm. a) O. s. p. v spojení s § 221 ods.1 písm. h) O. s. p.]; d) c) súd neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, e) d) súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, f) e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a), g) f) rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. K dôvodom odvolania bližšie uviedla: 1) Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že súd prejednal vec v neprítomnosti žalovanej a jej (žalobkyne) zástupcu postupujúc podľa § 101 ods.2 O. s. p. preto, že sa ona (žalobkyňa) bez ospravedlnenia na pojednávanie nedostavila. 2) Citovala znenie § 101 ods.2 O. s. p. Z cit. ust. je zrejmé, že možnosť súdu konať v neprítomnosti účastníka je obmedzená splnením formálnej podmienky spočívajúcej v podaní žiadosti o odročenie pojednávania z dôležitého dôvodu. 3) Ona (žalobkyňa) riadne a včas požiadala o zrušenie pojednávania, uviedla dôležité dôvody a predložila súdu listiny spájané s označenými dôvodmi. Súd preto nemohol postupovať podľa § 101 ods.2 O. s. p. a vec prejednať v jej neprítomnosti. Ak tak spravil, odňal jej tým právo na konanie pred súdom. 4) Citovala znenie § 15 ods.1 O. s. p. 5) Uskutočnila podanie (obsiahnuté v texte žaloby), ktorým upovedomila súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd (ďalej len KS) nevzhladol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na „to“, že v jej očiach a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Je tomu tak aj preto (okrem dôvodov označených v žalobe), že rozhodnutie KS je v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou iných KS v skutkovo a právne totožných veciach. Upozorňuje, že jej právny názor vyslovil KS v Trnave, napr. v rozhodnutí 11NcC/46/2012-24 zo 17.10.2012 v právne a skutkovo zhodnej veci, pričom vylúčil všetkých sudcov Okresného súdu (ďalej len OS) Dunajská Streda s rozhodovania a vec sťažovateľa prikázal na prejednanie a rozhodnutie OS Galanta. Nešlo o jedno rozhodnutie, ale obdobne rozhodol v ďalších 50 veciach a taktiež v mnohých ďalších veciach rovnako rozhodli o skutkovo a právne rovnakých veciach sťažovateľa KS v Nitre a KS v Prešove. Citovala, čo KS v Prešove a KS v Nitre k tomu v odôvodnení rozhodnutia uviedli. Je tiež v rozpore s judikatúrou Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len ÚS SR) a Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len ESĽP) v oblasti zachovávaní práva na nestranný súd. Rozhodovanie veci zákonným sudcom (aj súdom) je tak základným predpokladom na naplnenie podmienok spravodlivého procesu (IV.US 345/09). Základné právo na prejednanie a rozhodnutie veci nestranným súdom podľa čl.36 ods.1 Listiny (a čl.46 ods.1 Ústavy SR) je v občianskom súdnom konaní zabezpečené vylúčením sudcu z jej ďalšieho prejednávania a rozhodnutia pre jeho zaujatosť (§ 12 až 16 O. s. p.). (I.ÚS27/98).

Osobitne je nutné uviesť, že nedostatok nestrannosti sudcu je súčasťou pojmu zákonný sudca podľa čl.48 ods.1 vety prvej Ústavy SR (III.ÚS16/2000). Pre rozhodnutie, či súd možno považovať za nezávislý, musia byť do úvahy inter alia vzaté spôsoby ustanovovania jeho členov a dĺžka ich mandátu, existencia garancií proti nátlaku zvonku a to, či tu je alebo nie je zdanie nezávislosti. Koncepcia nezávislosti a objektívnej nestrannosti spolu úzko súvisia (napr. rozsudok ECtHR Findlay v. Spojené kráľovstvo z 25.2.1997, ods.73). Dôkaz: Náhodne vybrané rozhodnutia KS v skutkovo a právne zhodných veciach.

6) Za takýchto okolností a s vedomím, že: názor KS vo veci nestrannosti pre rozpor z rozhodovacou praxou iných KS, ÚS SR a ESLP v Štrasburgu, neobstojí; podala ústavnú sťažnosť pre porušovanie svojho práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia KS; nebolo a nie je prípustné, aby konanie pokračovalo ústnym „pojednávani“, v ktorom vykonával úkony a rozhodoval vylúčený sudca. V konaní bolo možné uskutočniť len také úkony, ktoré nepripúšťajú odklad. Ústne pojednávanie vo veci odklad pripúšťalo a nebolo neodkladným úkonom za danej procesnej situácie.

7) Konečné (meritórne) rozhodnutie vo veci súdom (vylúčeným sudcom) neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí jej návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods.2 písm. c) O. s. p. proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Podáva proti rozhodnutiu o zamietnutí návrhu na prerušenie konania odvolanie, pričom v čase podania odvolania o zamietnutí žaloby nebolo právoplatne rozhodnuté o zamietnutí návrhu na prerušenie konania. Dôsledok správania súdu, kedy predbehol vydaním meritórneho rozhodnutia účinky právoplatného rozhodnutia o prerušení konania z dôvodu rozhodovania o otázke nestrannosti sudcu, zakladajú porušenie jej práva na súdnu ochranu, osobitne mária jej možnosť konať pred súdom. Meritórne rozhodnutie súdu je prinajmenšom predčasné!

8) Súd sa nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval jej žiadosť o zrušenie (odročenie) nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu. Súd vychádzajúc z mylného skutkového stavu bez oboznámenia sa s obsahom predloženej ústavnej sťažnosti nesprávne aplikoval § 101 ods.2 O. s. p. a viedol pojednávanie na ktorom za jej neprítomnosti meritórne rozhodol. V žiadosti sa pritom zdôrazňovalo, že trvá na osobnej účasti zástupcu na pojednávaní, avšak na takom, ktoré bude vedené nestranným sudcom na nestrannom súde.

9) Nemala sa možnosť vyjadriť k tvrdeniam žalovanej z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Nemala sa možnosť vyjadriť ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie. Za takejto procesnej situácie došlo k degradácii zásady kontradiktórnosti, k porušeniu jej práva na súdnu ochranu, ako aj k odňatiu jej možnosti konať pred súdom. V konkrétnostiach, napr. uvádza, že súd sa dopustil viacerých omylov keď konštatoval, že ňou namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Zároveň je potrebné uviesť, že na splnenie zákonnej lehoty, resp. na konanie bez zbytočných prieťahov a na konanie bez neodôvodnenej nečinnosti exekučného súdu je dôležité skúmať nie len samotný moment kedy exekučný súd rozhodol o poverení, ale aj moment, kedy poverenie doručil príslušnému súdnemu exekútorovi (pri rešpektovaní primeranej lehoty na doručovanie). Aby súd mohol konštatovať, že v príslušnom exekučnom konaní sa nevyskytol nesprávny úradný postup, je potrebné zisťovať aj moment skutočného doručenia riadneho poverenia (rozhodnutia o žiadosti na vydanie poverenia).

11) Koncepcia spravodlivého súdneho konania zahŕňa aj právo na kontradiktórne konanie, v ktorom strany musia mať možnosť nielen predložiť dôkazy nevyhnutné na podporu úspešnosti svojej žaloby, ale zároveň sa oboznámiť so všetkými predloženými dôkazmi alebo stanoviskami a vyjadriť sa k nim s cieľom ovplyvniť súdne rozhodnutie. (napr. rozsudky Nideröst - Huber v. Švajčiarsko z 18.2.1997, ods.24 a Mantovanelli v. Francúzsko z 18.3.1997, ods.33).

12) Súd rozhodol bez toho, aby jej umožnil s cieľom ovplyvniť rozhodnutie všeobecného súdu vyjadriť sa k skutkovým a právnym otázkam veci.

13) Ako strana konania nebola oboznámená s obsahom dôkazov a prednesov, nemala možnosť sa k týmto dôkazom a prednesom vyjadriť a sama nemala možnosť navrhnúť dôkazy na podporu svojich protitvrdení. Podľa konštantnej judikatúry ECtHR nemôže vnútroštátny súd založiť svoje rozhodnutie na skutočnostiach, o ktorých strana vystupujúca v konaní nevedela. Nie je pritom dôležité ani to, či tieto skutočnosti boli predložené ako dôkazy druhou stranou konania.

14) Kontradiktórnosť súdneho procesu sa však neobmedzuje len na oprávnenie vyjadrovať sa k tvrdeniam protistrany, ale vzťahuje sa aj na rovnaké oprávnenie voči dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy, pričom nie je ani dôležité to, či tieto skutočnosti boli známe iba jednej strane alebo žiadnej z nich. Táto zásada nie je obmedzená ani druhom súdneho procesu a zaručuje sa tak v tr. procese, ako aj občianskoprávnom procese a procese pred ÚS. (Krčmár a ostatní c. Česká republika, rozsudok z 3.3.2000 vo veci sťažnosti č.35376/97). K skutočnosti, že sa vo veci neuskutočnilo ústne pojednávanie.

1) Tvrdí, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania. V situácií, kedy bolo potrebné vo veci vykonať dokazovanie navrhnutým dôkazom - listinami založenými v exekučnom spise a za stavu, kedy sa žalovaná vôbec nevyjadřila k podanej žalobe, mal jej (žalobkyni) súd umožniť uplatňovať svoje stanoviská k skutkovým,

ale aj „právny“ otázkam, nastoleným samotným súdom v súvislosti s nesprávnym úradným postupom a výškou spôsobenej škody a ak tak neurobil a vo veci s konečnou platnosťou meritórne rozhodol, porušil jej právo na kontradiktórny súdny proces. 2) V prípade, že vnútroštátny súd, ktorý na základe informácií o skutkových a právnych okolnostiach, ktorými disponuje alebo s ktorými sa oboznámil v dôsledku dokazovania vykonaného ex offo (upozorňuje, že súd vykonal dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez uvedenia akéhokoľvek dôvodu určil sám), zistil, že existuje okolnosť brániaca vydať pre žalobcu pozitívne rozhodnutie, musí vo všeobecnosti o tom informovať účastníkov konania v spore a umožniť im, aby sa k tomu kontradiktórne vyjadrili. 3) V súlade s judikatúrou ÚS SR účastník konania má právo na to, aby každý spor alebo iná právna vec sa pred vnútroštátnym súdom rozhodovala na základe správneho a adekvátneho právneho základu. 4) Konceptia spravodlivého súdneho konania zahŕňa aj právo na kontradiktórne konanie, v ktorom strany musia mať možnosť nielen predložiť dôkazy nevyhnutné na podporu úspešnosti svojej žaloby, ale zároveň sa oboznámiť so všetkými predloženými dôkazmi alebo stanoviskami a vyjadriť sa k nim s cieľom ovplyvniť súdne rozhodnutie. (napr. rozsudky Nideröst - Huber v. Švajčiarsko z 18.2.1997, ods.24 a Mantovanelli v. Francúzsko z 18.3.1997, ods.33). 5) Kontradiktórnosť súdneho procesu sa však neobmedzuje len na oprávnenie vyjadrovať sa k tvrdeniam protistrany, ale vzťahuje sa aj na rovnaké oprávnenie voči dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy, pričom nie je ani dôležité to, či tieto skutočnosti boli známe iba jednej strane alebo žiadnej z nich. Táto zásada nie je obmedzená ani druhom súdneho procesu a zaručuje sa tak v tr. procese, ako aj občianskoprávnom procese a procese pred ÚS. (Krčmár a ostatní c. Česká republika, rozsudok z 3.3.2000 vo veci sťažnosti č.35376/97). 6) Dodala, že súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či šlo o listiny založené v exekučnom spise. Za dôkaz však v danom konaní môžu slúžiť len listiny založené v exekučnom spise a to vzhľadom k faktu, že vec sa týka nesprávneho úradného postupu štátneho orgánu. K skutočnosti, že sa žalovaná vo veci nevyjadrila napriek výzve súdu a doručenému žalobnému návrhu. 1) Ak žalovaná nereagovala na výzvu súdu, aby predložila písomné vyjadrenie k žalobnému návrhu v zmysle § 114 ods.3 O. s. p., mal súd rozhodnúť o návrhu rozsudkom pre zmeškanie podľa § 153b O. s. p. Skutkovým základom sa mal stať ňou (žalobkyňou) tvrdý skutkový stav. 2) Namiesto toho, súd bez nariadenia pojednávania doplnil skutkový základ dokazovaním, ktorého obsah a rozsah si určil sám (navrhovala vykonať dokazovanie všetkými listinami, ktoré tvoria exekučný spis) a „na následne“ vo veci meritórne rozhodol ignorujúc § 153b O. s. p. K majetkovej škode. 1) Súd zamietol žalobu v časti náhrady skutočnej škody z dôvodu jej nedôvodnosti. Súd sa však v odôvodnení rozhodnutia zaoberá len škodou, ktorá mala súvisieť so správou pohľadávky počas nečinnosti súdu a opisuje ju ako škodu, ktorá vznikla v príčinnej súvislosti s konaním dlžníka (povinného). Súd však úplne ignoroval všetky jej tvrdenia o majetkovej škode, ktorá vznikla „s“ titulom na udržiavanie a správy informačného systému a „s“ titulom výdajov: na administratívne spracovanie textov urgencií; na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií; na poštovné a telekomunikačné výdaje (urgovanie a kontrola stavu konania na exekučnom súde); V tejto časti je rozhodnutie súdu nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, je prejavom svojvôle súdu a je potrebné ho ako arbitrárne zrušiť. 2) Právo na spravodlivý proces spravidla vyžaduje, aby rozhodnutie súdu bolo odôvodnené. Odôvodnenie rozhodnutia je korelátom práva strany prednášať návrhy a argumenty, aby na ne dostala odpoveď. Je zároveň zárukou toho, že výkon spravodlivosti nie je arbitrárny, a predpokladom toho, aby strany mohli účinne uplatňovať právo na opravné prostriedky. Čl. 6 Dohovoru teda zaväzuje súdy odôvodniť svoje rozhodnutia. 3) Povinnosť všeobecných súdov odôvodniť svoje rozhodnutie zdôrazňuje aj samotný ÚS vo svojej konštantnej judikatúre. Citovala, čo ÚS, o. i., uviedol v Náleze III.ÚS36/2010. 4) Z odôvodnenia rozsudku vôbec nie je zrejmé, akou úvahou súd dospel jednoznačne a nepochybné k presvedčeniu o tom, že majetková škoda nevnikla. Rovnako sa to však týka chýbajúcich dôvodov pri nemajetkovej ujme. 5) Súd by nemal byť vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení nekoherentný, t.j. jeho rozhodnutie musí byť konzistentné a jeho argumenty musia podporiť príslušný záver. Súčasne musí dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda, inými slovami, na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé. V prípade, keď sú právne závery v extrémnom nesúlade s vykonanými skutkovými zisteniami alebo z nich v žiadnej možnej interpretácii súdneho rozhodnutia nevyplývajú, treba také rozhodnutie považovať za rozporné s Čl.6 ods.1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (mutatis mutandis Nález ÚS SR I.ÚS243/07 z 19.6.2008). 6) Navyše, súd napriek tomu, že skutkový dej a teda aj skutkový základ v tomto konaní je jedinečný, odôvodnil svoje negatívne rozhodnutie úplne rovnakými dôvodmi opísanými tými istými vetami ako v iných svojich rozhodnutiach, v ktorých vystupuje ona a žalovaná, avšak v ktorých bol rozdielny skutkový dej a teda aj skutkový základ. Pri dodržiavaní jej práva na odôvodnenie súdneho rozhodnutia nemožno ústavnoprávne akceptovať, že súd

vytvára odôvodnenia rozsudkov formulárovým spôsobom. Úplne sa totižto stráca podstata tohto práva - poznať premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís súd dospel v konkrétnom individuálnom a skutkovo ojedinelom prípade. 7) Nesúhlasí však ani s tvrdením, že náklady na správu pohľadávky počas nečinnosti súdu zapríčinil dlžník (povinný). V prípade, ak by došlo k rozhodnutiu súdu o návrhu v zákonnej lehote, náklady na správu by prešli na súdneho exekútora a boli by časom transformované do podoby trov exekúcie. Dlžník však nemôže byť zaťažený plnením náhrady nákladov tam, kde tieto vznikli z iného právneho titulu, než je výkon exekúcie pre nezaplatenie pohľadávky veriteľovi. Pravým právnym titulom je v danej veci nesprávny úradný postup exekučného súdu a za ten dlžník nemôže niesť zodpovednosť. Nemôže byť teda ani tým, kto by znášal náklady spojené so správou pohľadávky, ktoré vznikli vykonaním nesprávneho úradného postupu. 8) Pri špecifikácii majetkovej škody v žalobe výslovne uviedla, že vyčíslenie vychádza z účtovnej agendy, pričom z dôvodu ochrany osobných údajov, obchodného tajomstva a dôverných informácií nie je možné korešpondenčne predložiť účtovné doklady, resp. pracovné a obchodné zmluvy. 9) Hodlala v konaní pred súdom prostredníctvom vykonaného pojednávania predložiť dôkazy o výške majetkovej škody a to aj prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie zabezpečila. Súd však dokazovanie neprípustne skrátil len na dôkazy vykonávané ex offo, nepoučil ju podľa § 120 ods.4 O. s. p. a neoznámil jej, že hodlá vyhlásiť rozhodnutie vo veci samej, aby tak mala priestor navrhnúť alebo predložiť ďalšie dôkazy. 10) Navyše množstvo dôkazov vzniklo po podaní žaloby (nové listiny, podania a skutočnosti súvisiace s prieťahmi v konaní a rozhodovaním mimo zákonnú lehotu), pretože aj po podaní žaloby škoda ďalej narastá. Tieto dôkazy nemohla predložiť spolu so žalobou a nemohla ich predložiť ani neskôr, pretože „nebolo“ súdom poučená a informovaná, ako to uvádza v texte. K „nematkovej“ ujme. 1) Súd vo svojom rozhodnutí vôbec nevysvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu jej práva na prerokovanie vecí bez zbytočných „prielohov“ zaručeného čl.48 ods.2 Ústavy SR, ako aj práv na „prejedanie“ vecí v primeranej lehote zaručeného čl.6 ods.1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na rozhodnutie v zákonom stanovenom čase. ÚS rovnako tak stanovil, že má ako účastník konania aj právo na to, aby každý spor alebo iná právna vec sa pred vnútroštátnym súdom rozhodovala na základe správneho a adekvátneho právneho základu. 2) Predsa sám súd zistil, že o návrhu nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenom čase a pre túto nečinnosť a nesprávny úradný postup nenašiel žiaden objektívne udržateľné ospravedlňujúce dôvody! 3) Rozhodnutie súdu je vnútorne rozporné. Napriek tomu, že súd zistil porušenie práva, nekonštatoval ho a na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie o nepriznaní jej nemajetkovej ujmy. Rozhodnutie založené na skutkovej a právnej chybe súdu nie je v právnom štáte udržateľné. 4) Súd v súvislosti s majetkovou ujmou analyzuje okolnosti, ktoré s vecou vôbec nesúvisia a tieto okolnosti vydáva za odôvodnenie svojho rozhodnutie. S takýmto odôvodnením však nemožno súhlasiť. Jej práva boli porušené prekročením „zákonnom“ stanovenej lehoty a tento fakt jednoznačne vyplýva z vykonaného dokazovania! Preto: Sú irelevantné úvahy súdu o tom, aké spôsoby judikovania pohľadávky si zvolila, navyše, keď podľa práva sú súdne rozhodnutia všeobecných súdov rovnocenné s rozhodnutiami rozhodcovských súdov; Sú irelevantné úvahy súdu o podstate a rozsahu podnikateľského rizika, navyše, keď podnikateľské riziko nemožno pre existenciu čl.2 ods.2 Ústavy SR vzťahovať na možnosť vopred predpokladať porušovanie zákona štátnym orgánom; Sú irelevantné úvahy súdu o udržiavaní kontaktu súdneho exekútora, keď tento nemôže byť činný, kým nezíska poverenie na vykonanie exekúcie od súdu. 5) Práve všetky a akékoľvek problémy, ktoré boli vyvolané v jej právnej sfére „nerešpektovaní“ zákonnej lehoty zo strany exekučného súdu svedčia o potrebe nastoliť spravodlivosť poskytnutím finančnej satisfakcie za porušené práva. Jasne a zrozumiteľne opísala, aké problémy nastali a vyplatenie spravodlivej satisfakcie oprela aj o podstatnú judikatúru ÚS spojenú s porušovaním v žalobe označených práv. S poukazom na uvedenú argumentáciu a vytknuté procesné chyby žiadala zrušiť rozsudok a vrátiť vec súdu na opätovné prejednanie.

Odvolačný súd bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods.2 O. s. p. - v ostatných prípadoch, t. j. neuvedených v § 214 ods.1, možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania) prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 212 ods.1,3 O. s. p. a rozsudok potvrdil podľa § 219 ods.1,2 O. s. p., lebo je vecne správne správny.

Ani jeden zo žalobkyňou uplatnených odvolacích dôvodov nie je daný.

K niektorým skutočnostiam tvrdným v odvolaní odvolací súd uvádza:

Odňatím možnosti konať pred súdom sa vo všeobecnosti rozumieť taký jeho procesný postup alebo aj rozhodnutie, ktorým znemožnil účastníkovi konania realizáciu tých konkrétnych procesných práv, ktoré mu O. s. p. priznáva a ktorý sa prejavil už v priebehu konania a nielen pri rozhodovaní.

Podľa § 101 ods.2 druhá veta O. s. p. ak sa riadne predvolaný účastník nedostaví na pojednávanie ani nepožiadala z dôležitého dôvodu o odročenie, môže súd vec prejednať v neprítomnosti takého účastníka; prihliadne pritom na obsah spisu a dosiaľ vykonané dôkazy.

Podľa § 115 ods.1 O. s. p. ak tento zákon neustanovuje inak, súd nariadi na prejednanie veci samej pojednávanie, na ktoré predvolá účastníkov a všetkých, ktorých prítomnosť je potrebná.

Podľa ods.2 cit. ust. predvolanie sa musí účastníkom doručiť tak, aby mali dostatok času na prípravu, spravidla najmenej päť dní pred dňom, keď sa má pojednávanie konať.

Súdna prax sa ustálila na výklade, že účastníkovi nebola postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom, ak nepožiadala z dôležitého dôvodu o odročenie, ani sa ho nezúčastnil, hoci o pojednávaní bol riadne a s dostatočným predstihom upovedomený.

Dôvod uvedený žalobkyňou v žiadosti o odročenie pojednávania nie je dôležitý, lebo jej muselo byť známe, že ÚS SR odmietol všetky jej sťažnosti, ktorými namietala porušenie svojich základných práv podľa Čl.46 ods.1 a Čl.48 ods.1 Ústavy SR a práva podľa čl.6 ods.1 Dohovoru uzneseniami KS v Košiciach (a aj iných KS), ktorým bolo rozhodnuté, že ňou namietaní sudcovia nie sú vylúčení z pojednávania a rozhodovania v ňou uvedených veciach (napr. uznesením I.ÚS293/2013-10 z 29.5.2013, I.ÚS311/2013-10 z 29.5.2013, III.351/2013-11 z 18.7.2013, IV.ÚS508/2013-8 z 15.8.2013 atď.), pre nedostatok svojej právomoci na preskúmanie podaných sťažností, a preto nemala žiaden dôvod predpokladať, že sa tak nestane aj v prípade jej sťažnosti (ak ju skutočne podala) proti uzneseniu 3NcC/58/2012-104 z 19.10.2013 KS v Košiciach, ktorým sudca JUDr. Gabriel Štefanič nebol vylúčený z pojednávania a rozhodovania tejto veci. Súd preto mohol nariadiť pojednávanie a rozhodnúť o veci samej.

Súd nerozhodol o zamietnutí návrhu žalobkyne na prerušenie konania podľa § 109 ods.1 písm. c) O. s. p. , lebo taký návrh ani nebol podaný.

Vyjadrenie žalovanej z 5.3.2013 (č.l.13-21) k žalobe bolo žalobkyni doručené, čoho dôkazom je jej stanovisko zo 7.6.2013 (č.l.22-29), preto nedošlo k degradácii zásady kontradiktórnosti a k porušeniu jej práva na súdnu ochranu, ako aj k odňatiu jej možnosti konať pred súdom tým, že nemala sa možnosť vyjadriť k tvrdeniam žalovanej z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia a stav, že nemala možnosť sa vyjadriť ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie si spôsobila sama tým, že sa bez dôležitého dôvodu neustanovila na pojednávanie, na ktorom bolo rozhodnuté.

Súd sa nedopustil viacerých omylov, lebo nekonštatoval, že žalobkyňou namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané vo všetkých prípadoch, pretože uvádza exekučné veci, v ktorých bolo vydané poverenie na vykonanie exekúcie po zákonom ustanovenej lehote 15 dní.

Právny názor žalobkyne, že na splnenie zákonnej lehoty, resp. na konanie bez zbytočných prieťahov a na konanie bez neodôvodnenej nečinnosti exekučného súdu je dôležité skúmať nie len samotný moment kedy exekučný súd rozhodol o poverení, ale aj moment, kedy poverenie doručil príslušnému súdnemu exekútorovi (pri rešpektovaní primeranej lehoty na doručovanie), resp. aby súd mohol konštatovať, že v príslušnom exekučnom konaní sa nevyskytol nesprávny úradný postup, je potrebné zisťovať aj moment skutočného doručenia riadneho poverenia (rozhodnutia o žiadosti na vydanie poverenia), nemá oporu v § 44 ods.2 druhá a tretia veta zák.č.233/95 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov (v znení účinnom do 31.12.2012), podľa ktorého ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods.2 písm. c) a d). Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne, a teda ani v súdnej praxi.

Vo veci bolo rozhodnuté po nariadenom pojednávaní, dôkazom čoho je zápisnica o pojednávaní zo 17.12.2013 (č.l.30-33), na ktorom sa však žalobkyňa - ako už bolo uvedené - bez dôležitého dôvodu nezúčastnila, preto jej právo na kontradiktórny súdny proces nebolo porušené.

Pôvod listín, ktorými súd vykonal dokazovanie je z odôvodnenia rozsudku jednoznačne a nad akúkoľvek pochybnosť poznateľný, lebo je výslovne uvedené, že šlo o listiny založené v exekučnom spise.

Žalovaná sa - ako už bolo uvedené - vo veci na výzvu súdu vyjadrila k doručenému žalobnému návrhu, preto súd nemal dôvod rozhodnúť o žalobe rozsudkom pre zmeškanie podľa § 153b O. s. p.

Súd správne nepriznal žalobkyni majetkovú škodu, vzniknutú z titulu udržiavania a správy informačného systému a z titulu výdajov na administratívne spracovanie textov urgencií, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií a na poštovné a telekomunikačné výdaje (urgovanie a kontrola stavu konania na exekučnom súde), lebo udržiavanie a správa informačného systému nemajú nijakú príčinnú súvislosť s existenciou tvrdených prieťahov a výdavky spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde neboli nevyhnutne potrebné, lebo žalobkyňa nepreukázala, žeby toto urgovanie a kontrola nejako ovplyvnila činnosť exekučného súdu, preto tieto výdavky musí znášať sama.

Napadnutý rozsudok nie je nepreskúmateľný, lebo právne závery, ku ktorým súd dospel nie sú v extrémnom nesúlade s vykonanými skutkovými zisteniami a interpretáciou odôvodnenia napadnutého rozsudku možno zistiť, že súd sa v podstate stotožnil so skutkovými tvrdeniami a právnymi názormi žalovanej, uvedenými v jej vyjadrení k žalobe a osvojil si ich.

Skutkový dej a teda aj skutkový základ v tomto konaní je jedinečný iba, čo sa týka dátumu, kedy k jednotlivým udalostiam (rozhodnutiam) došlo, a účastníkov konania, preto súdu nemožno vyčítať, že odôvodnil svoje negatívne rozhodnutie úplne rovnakými dôvodmi opísanými tými istými vetami ako v iných svojich rozhodnutiach, v ktorých vystupuje žalobkyňa a žalovaná, teda že, vytvára odôvodnenia rozsudkov formulárovým spôsobom, lebo taký postup je racionálny, keďže i žalobkyňa postupuje pri vytváraní svojich žalôb a iných podaní spôsobom, ktorý označila za formulárový.

Podľa § 224 ods.1 O. s. p. ustanovenia o trovách konania pred súdom prvého stupňa platia i pre odvolacie konanie.

Podľa § 142 ods.1 O. s. p. účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Podľa § 151 ods.1 prvá veta O. s. p. o povinnosti nahradiť trovy konania rozhoduje súd na návrh spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Žalobkyňa nemala v odvolacom konaní úspech, preto nemá právo na náhradu jeho trov a žalovaná žiadne trovy neuplatnila.

Výsledok hlasovania - pomer hlasov: 3 hlasy za (§ 3 ods.9 tretia veta zák.č.757/04 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti rozsudku odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.